

Jacqueline Wilsonová

Poletím aj bez krídel

Ilustroval Nick Sharratt

**POLETÍM
AJ BEZ KRÍDEL**

Jacqueline Wilsonová

Poletím aj bez krídel

Ilustroval
Nick Sharratt

slovar

Copyright © Jacqueline Wilson 2015

Illustrations copyright © Nick Sharratt 2015

Translation © Jarmila Pospěchová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3190-5

www.slovart.sk

Dá sa lietat', keď nemôžete chodiť?

*Venujem úžasnej Nickie Milesovej-Wildinovej.
A veľká vďaka patrí Jonathanovi Pollockovi,
Elizabeth a Marine.*

1

Volám sa Katy Carrová. Som najstaršia zo súrodencov.

Keď som bola malá, dostala som na Vianoce červené autíčko. Nie odrážadlo, naozajstné šliapacie autíčko. Vozila som sa v ňom po záhrade, po parku aj po krajnici, keď sme sa s mamou vybrali do obchodu. A celou cestou som vykrikovala: „Som Katy Carrová, som Katy Carrová!“

Mama hneď vedela, že sa mi to autíčko zapáči. Bolo jej jasné, že nie som typické dievčatko. Bábiky ani ružové šatočky – to nebolo nič pre mňa. Nosila som červené nohavice na traky, červený vlnený kabát s kapucňou a červené gumáky. Na fotkách z mojej škatule so spomienkami som vždy oblečená takto. Najradšej mám tú, kde šoférujem autíčko a mama beží popri mne. Sme v parku pri hojdačkách. Mama má na sebe tričko a džínsy a je bosá. Vlasy má

zopnuté do konského chvosta a vyzerá skôr ako moja staršia sestra.

Na fotke je aj Clover. Moja mladšia sestra. Je ešte bábätko, trochu bezvládne sedí v detskej hojdačke, malé tučné nôžky sa jej hompálajú. S ružovými líčkami a so záplavou svetlých kučeravých vlások pripomína roztrasený vianočný puding. Vlastne sa odvtedy veľmi nezmenila.

Ocka na zábere nevidno. Zrejme urobil tú fotografiu.

Na ten deň si živo spomínam. Dali sme si s mamou preteky. Zjavne ma nechala vyhrať. Potom ma posadila na veľkú hojdačku a rozhojdala ma. Spomínam si, ako som sa zaklonila dozadu, na úžasný opojný pocit, akoby som lietala. Stále som sa smiala a mama ma hojdala, vyššie a vyššie.

Potom sme sa všetci rozbehli k zmrzlinárovej dodávke. Zamazala som si zmrzlinou celé čelo, ale mama sa iba zasmiala a povedala, že som prasiatko.

Clover tvrdí, že sa na ten deň tiež pamätá, ale netreba jej veriť. Občas príde s rôznymi historkami o tom, čo mama urobila alebo čo povedala, ale sú to výmysly. Clover si rada vymýšľa, keď sa jej to hodí.

Ocko vidí Clover inak ako ja. Podľa neho je rozkošná a milá. Stačí, aby naňho uprela svoje veľké modré oči a hneď je z nej namätko. Aj učitelia v škole ju majú radi. Len zriedkavo sa dostane do problémov, a pritom je takmer rovnaká nezbednica ako ja.

Vôbec mi to však nevadí. Zbožňujem Clover. Vždy chápe, že som staršia a že som šéfka. Neberte to

v zlom. Som jednoducho väčšia. Vlastne by som bola z detí najväčšia, aj keby som bola mladšia, lebo som naozaj vysoká. Nie taká normálne vysoká, ale veľmi vysoká. Som aj štihla, môžem jesť, koľko chcem, aj tak som chudá ako lata.

Jedného dňa Izzie povedala, že by raz mohla byť zo mňa modelka. Aký bláznivý nápad! Aj ocko sa zasmial, ale celkom milo. Izzie to určite nemyslela vážne. Vôbec nie som pekná. Vyzerám ako divoška, som nemotorná ako slon v porceláne, chodím v roztrhaných džínsoch, vlasy mám vždy strapaté, aj keď sa mi ich podarí zopnúť do konského chvosta. O pôvabe u mňa niet ani reči. V skutočnosti som vyslovene ťarbavá, o všetko sa potkýnam. Nenávidím obliekanie a pri fotografovaní nikdy neobsedím. To radšej budem operovať mozgy alebo poletím do vesmíru.

Izzie mi určite chcela iba zalichotiť. Neznášam, keď to robí. To nech radšej do mňa rýpe a nech sa na mňa sťažuje ako zvyčajne. Viem, že v hĺbke duše ma nemá rada. Je mi to jedno. Ani ja ju nemám rada. A prečo by som mala? Je len moja macocha.

Izzie je iná ako moja mama. Je úzkostlivá a perfekcionistka, hrozne mi lezie na nervy. Absolútne si ju neviem predstaviť, ako sa naháňa s malým dieťaťom, so smiechom výska alebo sa blázni. Je vždy bezchybne upravená a v každej chvíli vyzerá, akoby sa práve vrátila od kaderníka. Ak si aj oblečie džínasy, tak len starostlivo vyžehlené, a tenisky musia byť snehobiele. Keď sa otec druhý raz oženil, netuším, prečo si vybral práve ju.

Raz som sa ho na to spýtala.

„Prečo si sa oženil s Izzie, ocko?“

Clover sa zatvárila šokovane a vtedy som sa zľakla, či som to trochu neprehnala. On si nás však posadil na pohovku, každú z jednej strany, a jemne povedal: „Vzal som si Izzie, lebo ju milujem.“

„Ale nie toľko, ako si miloval mamu,“ vyhrkla som.

Ocko chvíľu mlčal. Clover vyzerala, akoby sa už-už šla rozplakať. Mamu sme všetci veľmi ľúbili. Keď ochorela a zomrela, všetkých nás to zobralo. Ocko je vynikajúci lekár, no nevedel ju zachrániť.

„Neľúbim Izzie tak, ako som ľúbil mamu,“ povedal ocko tichým hlasom, lebo Izzie bola v kuchyni a nechcel, aby to počula. Ocko je už raz taký. Vždy hovorí iba pravdu. „Milujem Izzie, ale inak, lebo je láskavá, starostlivá a veľmi tvorivá.“

Zasmrkala som. Izzie robí iba kabelky pre paničky. Čo je na tom tvorivé?

„A hľadal som niekoho, kto by mi pomohol postarať sa o moje dve dievčatká,“ pokračoval ocko.

„Vieme sa o seba postarať samy – vystačili by sme si s tebou,“ vyhlásila som. „A teraz tu okrem Izzie máme na krku aj tú krpatú ufňukanú Elsie.“

„Katy, že sa nehanbíš,“ zahriakol ma ocko, lebo tým som to naozaj prehnela.

Nemôžem za to, čo si myslím. Ocko nás učí, že máme byť za každých okolností úprimné. A Elsie je fakt protivná.

Je to Izzina dcéra z prvého manželstva, ale so svojím otcom sa nestretáva. Zavesila sa na toho môjho.

Teraz má deväť, je čudná, ufňukaná a ofina jej padá cez veľké hnedé oči. Vyzerá presne ako dlhosrstá čivava, aj tak kňučí.

„Nechápem, ako môžeš byť taká zlá k úbohej malej Elsie,“ hreší ma dookola ocko.

Vôbec nechápe, aká je to otrava, keď máme Elsie v päťkách pri každej hre. Naozaj sme sa s Clover spočiatku snažili prijať ju medzi seba. Hrávali sme sa hry pre malé dievčatá, na princezné a speváčky, v hračkárskych domčekoch... Všetko som vymyslela a stačilo iba povedať Clover pár slov, napríklad: „Dnes sme kvetové princezné a ty si princezná Lily“ alebo „Práve sme založili dievčenskú skupinu s názvom *Popové kuriatka* a ja som hlavná speváčka“, alebo „V domčeku na hranie budeme teraz všeličo vyvádzať,“ a Clover sa zasmiala a hra sa začala. Hneď mi povedala, čo má princezná Lily oblečené, alebo začala brnkať na gitare ako hlavný gitarista skupiny, alebo začala vymýšľať komplikovanú bitku s jedlom v domčeku na hranie. No Elsie na nás iba nechápavo vyvalovala oči s pootvorenými ústami a bola absolútne neschopná vložiť sa do hry. Na svoje hry potrebovala ozajstný princeznovský kostým od Disneyho. Alebo nikdy nepočula o skupine *Popové kuriatka*, alebo sa rozfňukala, že ona nechce bývať v domčeku na hranie, ale so svojou mamou.

Postupne nám dochádzala trpezlivosť a ona sa vždy rozbehla za svojou mamou. Vyliezla jej na kolená a držala sa jej ako malá opica, zatiaľ čo ja s Clover sme na ňu iba mlčky hľadeli, pretože my už nikdy

nebudeme môcť vyliezť našej mame na kolená. Týmto si veru našu náklonnosť nezískala.

Samozrejme, tieto hry pre dievčatká sa už nehrávame. Stále sa hráme hry s vymyslenými svetmi, keď nás nikto nevidí, nepočuje a nemôže sa nám posmievať, no teraz je už ich obsah oveľa premyslenejší a sú tam aj veci zo sveta dospelých. Vymysleli sme si seriál na pokračovanie s názvom *Viktóriino námestie*, kde hráme rôzne postavy, ktoré prevádzkujú krčmu a predajný stánok a spájajú ich rôzne vzťahy. Raz sú z nás policajná inšpektorka Katy Carrová a seržantka Clover a riešime komplikované zločiny, inokedy zasa krutí sérioví vrahovia prenasledujúci obeť. Hráme aj postavy z mnohých mojich hororov, plných mimozemšťanov a prehistorických príšer.

Elsie sme viac do našich hier nezapájali. Párkrát sme sa o to ešte pokúsili, ale ona všetko brala hrozne vážne a potom sa jej v noci snívali zlé sny. A tak sme ju viac medzi seba nebrali – bolo to vlastne pre jej dobro. Nepáčilo sa jej to. Vždy sa rozfňukala, rozbehla sa za ockom a Izzie a sťažovala sa, že sa s ňou nechceme hrať.

„Nie sme protivné. Ale naše hry sú len pre nás,“ vysvetľovala som ockovi.

„Ale Caroline sa môže s vami hrať,“ namietal ocko.

Caroline je naša susedka. Vždy sme boli najlepšie priateľky. Clover je jej druhá najlepšia priateľka. Nevoláme ju však Caroline. Volá sa totiž Caroline Charlotte, a tak si sama začala hovoriť CC počas jednej z našich hier na detektívov – a to jej už prischlo.

Teraz to vyslovuje Sisi, a tak ju volajú všetci, dokonca aj v škole.

Jasné, že Sisi sa môže s nami hrať. V našich vymyslených hrách je skvelá. Sama vymyslela novú hru na celebrity. My s Clover sa v celebritách veľmi nevyznáme, lebo ocko neznáša bulvár a hnevá sa, keď niečo také pozeráme v telke, a nedovolí nám ani čítať bulvárne časopisy. Izzie sa tvári, že je tiež proti tomu, ale my vieme, že keď ide ku kaderníkovi (čo je pomerne často, lebo jej dlhé blond vlasy si vyžadujú veľa starostlivosti), hneď strčí nos do *Hello!* alebo *OK!*

Sisi nám hovorí klebety a názorne nám všetko predvádza, keď sa hráme na celebrity a vymýšľame bláznivé svadby, aféry plné vášne a rodíme deti. Nakoniec sa vždy rozosmejeme. Potom nás zbadá Elsie a myslí si, že sa smežeme na nej.

Ved' ona sa s nami ani nemôže hrať. Je primalá na to, aby tomu rozumela, a aj tak by určite polovicu vyblabotala Izzie, tá by to povedala ockovi a mali by sme problém.

Kedysi bolo ťažké stretnúť sa na tajných miestach bez Elsie za pätami, ale teraz je to malina. Sisi aj ja sme na jedenáste narodeniny dostali mobily. Sisi dostala smartfón. Môj mobil je dosť zastaraný, lacný a nie je to žiadny smartfón. Snažím sa tváriť, že mi to nevaďí. Viem, že teraz, keď sme už veľká rodina, nemáme veľa peňazí a ocko nechce zbytočne míňať na darčeky. Niežeby bol lakomý, len si, bohužiaľ, myslí, že deti by sa nemali takto rozmaznávať. Dôležité však je, že sa z môjho telefónu dajú posielat' správy, takže sa

so Sisi môžeme potajomky dohodnúť, kde sa stretneme. Rýchlo jej pošlem správu – a už nás niet.

Elsie to fakt štve. Stále sa usiluje šlohnúť mi telefón z tašky a slediť v ňom. Bojí sa, že ju v esemeskách ohovárame. Párkrát sa už preto rozplakala, čo ma rozhnevalo a cítila som sa trápne. Nemám Elsie rada, ani neviem, prečo by som ju mala mať rada iba preto, že je moja nevlastná sestra, ale nemám z toho dobrý pocit, keď sa rozplače. Možno má ocko pravdu, asi som fakt bezohľadná.

Občas, keď sa prebudím uprostred noci, si hovorím, že odteraz už budem k Elsie milá. Budem sa jej veľa venovať a budem sa ju snažiť zabaviť a možno vymyslím novú hru iba pre ňu. Určite by sa jej to páčilo. Ja sa budem cítiť dobre a ocko bude rád. Aké jednoduché. Potom však príde ráno a Elsie zasa spustí svoje večné bezdôvodné fňukanie, a to ma tak naštve, že všetky moje dobré úmysly sú fuč.

Niežeby som bola aj k iným taká zlá. K ostatným súrodencom sa správam ako príkladná veľká sestra. Aj ocko a Izzie to vravia. Okrem nás majú ešte ďalšie tri deti. Milujem Dorryho a Jonnie aj malého Phila, ale dúfam, že k nim nepribudnú ďalšie. Šesť detí, to je viac než dosť. Všade, kam sa vyberieme, musíme cestovať v dodávke a už je tam veru dosť tesno. Ak budú ocko s Izzie v rodení detí pokračovať, mali by sme začať šetriť na autobus.

Dorry a Jonnie sú dvojčičky, majú šesť rokov, ale vôbec sa na seba nepodobajú. Dorry nie je dievča, ako by ste si mohli myslieť, je to malý buclatý chla-

pec s odstávajúcimi ušami, veľmi vážny a seriózny. Izzie a ocko si dávajú veľký pozor, aby na to neupozorňovali, ale robí im starosti, že je dosť pri sebe. Izzie sa mu neúnavne snaží servírovať jablká a mrkvu, zatiaľ čo on sníva o cukríkoch, zemiakových lupienkoch, čokoláde a tortách. Nedostáva dupľu, no aj tak potajomky zhltnie Jonnie polovicu jej porcie. Jej to neprekáža. Áno, Jonnie je dievča, hoci je odvážna a statočná ako chlapec. Kolená má celé oškreté, lebo sa stále preháňa na bicykli a padá.

Dorry sa už nepokúša robiť triky, veľmi mu to totiž nejde. Márne sa snažím spomenúť si na niečo, v čom je ten malý smiešny chlapec dobrý. Ani by mi nenapadlo, aby som sa z neho vysmievala, ale viem, že v škole si z neho občas uťahujú. V skutočnosti sa volá Dorian, čo je ešte horšie. Bol to Izzin nápad. Niektorí spolužiaci ho volajú Dorka. Jonnie je z toho bez seba a na oplátku im tiež vymýšľa hlúpe prezývky. Jonnie je skrátaná verzia od Johnny, taká skomolenina. To zasa vymyslela Izzie. Celá Izzie.

A nakoniec je tu malý Phil. Má iba tri roky. Na také malé dieťa je prekvapivo pekný: má veľké modré oči, svetlé kučierky a jemnú tváričku. A ten najzvoňnejší šťastný smiech na svete. Tak rada ho rozosmievam. Je to veľmi ľahké. Stačí naňho urobiť kukuk alebo sa postaviť na hlavu a vystrúhať grimasu, a on sa rozosmeje.

Aspoň on má jednoduché meno – Philip. No jeho stredné meno je hrozné – Pirrip. Dostal ho podľa hlavnej postavy Dickensovho románu *Veľké nádeje*.

Hlavný hrdina sa tam volá Pip a ocko s Izzie tak Phila tiež občas volajú. Ocko nám rád číta nahlas. Drobcom číta pred spaním obrázkové knihy a potom, kým ich Izzie ukladá do postele, číta Clover a mne. Aj Elsie, hoci tá sa po chvíľke začne nudiť a vrtieť, lebo je na to ešte primalá. Ocko nám číta klasické romány, takže by ste si mohli myslieť, že aj nás to ohromne nudí a tiež sa začneme vrtieť, ale on to robí skvele, mení hlas a preskakuje nudné pasáže. Dej nám názorne predvádza a rozhadzuje pritom rukami, takže často zabudne, že v ruke drží svoj večerný pohár s červeným vínom, ktoré si rozleje na nohavice.

Tak to sme my. Celá rodina: ocko, Izzie, ja, Clover, Elsie, Dorry, Jonnie a Phil. Máme aj domáce zvieratká: Sally, ladnú mačku, ktorá vám vyskočí do lona a začne priasť, aby vás rozveselila, keď sa cítite nanič, a malého teriéra, ktorého voláme Tyler. Tyler je maličký, ale namýšľa si, že je veľký ako nemecký ovčiak. Keď sme ho dostali, zobrali sme ho s Clover na výcvik šteniatok. Bola som odhodlaná naučiť ho kopolu kúskov. Naplánovala som nám celú spoločnú budúcnosť. Predstavovala som si, ako s ním vyhráme súťaž *Británia má talent*. Lenže Tyler nezdieľal moje nadšenie. Na tréningu sa nechcel učiť, chcel sa iba hrať s ostatnými šteniatkami. A stále cikal na podlahu, čo bola po čase dosť otrava. Musela som odložiť svoje plány so súťažou.

Možno by som mohla vymyslieť niečo nové. Istý čas som si myslela, že by zo mňa mohla byť speváčka ako moja menovkyňa Katy Perry, lenže potom

ma Clover nahrala, a keď som si nahrávku vypočula, bolo mi jasné, že nemám hudobný sluch. Potom som dostala nápad s moderným tancom, skúšala som niečo nacvičiť so Sisi a s Clover. Aj Elsie sa chcela pridať a dali sme jej šancu, no stále si mýlila ľavú a pravú stranu, tak sme ju museli poslať preč. Ani Clover to veľmi nešlo. Vysvitlo však, že Sisi je talent. Možno jej to tancovanie prenechám.

V budúcnosti chcem robiť niečo výnimočné a úžasné. Šport mi celkom ide, najmä strieľanie na kôš v basketbale. Triafam skvele, keďže som vysoká. Beh nemám rada, lebo veľké dlhé nohy mi hneď stuhnú. Možno musím ešte chvíľu počkať, kým budem môcť šoférovať ozajstné auto, a bude zo mňa skvelá automobilová pretekárka, odvážna a trúfalá.

Alebo možno napíšem sedem úžasných čarodejníckych kníh ako J. K. Rowlingová, lebo vo vymýšľaní príbehov som dobrá. Potom budem veľmi bohatá a kúpim si veľký zámok, nasťahujem tam Sisi a všetkých mojich súrodencov. Budem mať jedného, možno dvoch šikovných sluhov a zaplatím im toľko, že budú u mňa s radosťou pracovať. Budú vyberať a naplňať umývačku riadu, triediť odpad do správnych kontajnerov a upratovať izby. Teda všetky otravné veci, ktoré ma Izzie núti doma robiť.

Raz sa preslávim. Pamätajte na moje slová.

2

Na obed sme sa zišli na garážovej streche. Ja, Clover a Elsie. Ocko nedovolí krpcom vyliezť po rebríku, tak musia na nás počkať dole. Izzie to nechce dovoliť ani Elsie, no Elsie chce byť s nami, tak si spraví po svojom.

Garáž je nízka a rebrík stojí opretý o stenu, takže je to celkom bezpečné. Dá sa to tak povedať. Pred časom bola strecha na garáži deravá a ocko zavola robotníkov, aby to opravili. Postavili k stene rebrík a nechali ho tam. Medzičasom strecha obrástla machom, takže sa tam sedí príjemne ako na mäkkom zelenom koberci.

Rada sedím na kraji strechy, hompálam nohami a hľadím do susednej záhrady. Nie je to dom číslo 4, kde býva Sisi. Teraz mám na mysli dom číslo 8 na druhej strane od nás. Je to smutný dom. Býva tam

stará pani Burtonová. Teda aspoň myslím. Už roky ju totiž nikto nevidel.

Kedysi, keď ešte žil pán Burton, to bola celkom obyčajná stará pani. Keď mama zomrela, pozvali nás s Clover párkrát na čaj. Veľmi sa nám tam nechcelo, lebo sme nevedeli, čo máme hovoriť, a vlastne sme sa trochu nudili. Pani Burtonová mala zbierku malých čínskych šálok s maľovanými vrchnáčikmi a dovolila nám, aby sme si každú pozreli, no nesmeli sme sa jej dotýkať, lebo boli veľmi vzácne a my sme boli malé.

Aj celý olovrant bol čudný. Museli sme piť čaj zo šálok s tanierikmi, zatiaľ čo doma sme pili čaj z hrnčekov, takže to bolo dosť ťažké. Potom tam bol podnos s tenučkými krajcami chleba a maslo. Žiadny džem. Iba kúsok chleba a maslo. Pani Burtonová povedala, že ak to všetko zjeme, dostaneme aj zákusky. Statočne sme chlieb požuli a potom pán Burton odišiel do kuchyne a vrátil sa s malým tanierikom, na ktorom boli koláčiky s polevou. Dva boli žlté a dva ružové. Vybrala som si žltý a Burtonovci si vzali každý po jednom ružovom. Videla som, ako sa Clover zatvárila. Bolo mi jasné, že aj ona by si dala ružový koláčik. Ten svoj žltý ani poriadne nedojedla, iba zlízala polevu a vyjedla tú trošku krému vnútri.

Burtonovci sa na ňu nehnevali. Potriasli hlavami, pohladili ju po kučerách a povedali, že je milé dievčatko.

„Ozajstná Zlatovláska,“ povedal pán Burton.